

nu kræves for at opnaa Understøttelsen. Naar det saaledes i Ændringsforslag Nr. 2 foreslaas, at de 10 Aar, hvori det nu forlanges, at en Medborger skal holde sig uden for Fattigvæsenet for at have Ret til Alderdomsunderstøttelse, skal forandres til 5 Aar, tror jeg, at det vil være til Gavn for en stor Mængde af vore Medborgere. Alle, som have med disse Sager at gøre, og som kende de Befolkingsklasser, her er Tale om, vide, at det netop i Alderen mellem 50 og 60 Aar er overordentlig vanskeligt, betydeligt vanskeligt end i de tidligere Aar, at holde sig uden for Fattigvæsenet. Der kan støde mange Ting til, netop i disse Aar, som kunne bidrage til, at en Mand i disse Aar mindre er i Stand til at skaffe sig og sine nærmeste det fornødne til Livets Ophold end i de tidligere Aar. Det er ogsaa som den ærede Ordfører bemærkede, en Ejendommelighed ved den nuværende Alderdomsunderstøttelse, at den tager Sigte paa 10 Aar, medens man i en Mængde andre Tilfælde, f. Eks. over for straffede Personer, og over for en Mængde Tilfælde af Fattigunderstøttelse, kun regner med et Tidsrum af 5 Aar. Jeg vil derfor anbefale dette Ændringsforslag, som er stillet af Udvalgets Flertal.

Det næste Ændringsforslag, som er stillet af hele Udvalget — jeg ser bort fra Ændringsforslaget under Nr. 3, som er stillet af et Mindretal — omhandler Enkers samt fraskilte, fraseparerede og forladte Hustruers Stilling til den Fattighjælp, der er ydet, medens de levede i Ægteskab med deres Mand. Det er ogsaa et Forhold, som har vist sig at være i høj Grad trykkende for de paagældende, at de, naar de af en eller anden af de her nævnte Grunde ere blevne enligstillede, fremdeles skulle lide under, at Familien har været trængende til Fattighjælp i den Tid, de levede sammen med Manden. Det er ofte i og for sig en Ulykke for de paagældende at blive enligstillede, og ofte maa jo Aarsagen til den Fattighjælp, der er ydet under de tidligere Forhold, tilskrives Manden og slet ikke Hustruen, og hvor saadanne Tilfælde findes, vil det dog være uretfærdigt at nægte en Hustru Alderdomsforsørgelse, naar hun enten bliver skilt fra Manden eller denne maaske afgaar ved Døden.

Jeg kommer saa til Ændringsforslaget under Nr. 5, som angaar Hjælp, ydet til Sygebehandling, herunder Medicin og Hospitalsbehandling. En af de Grunde, som kunne bevirke, at Folk komme ind under

Fattigvæsenet, særlig i den Alder, her er Tale om, er navnlig Sygdomme, og det har ofte været paa Omtale, at Hjælp i Sygdomstilfælde ikke burde regnes til Fattighjælp. Personlig kunde jeg ønske at gaa betydelig videre, hvad denne Sag angaar. Jeg har nemlig ved tidligere Lejligheder — ligesom det ogsaa er sket fra mit Partis Side — taget stærkt til Orde for, at Hjælp i Anledning af Sygdom overhovedet ikke burde betragtes som Fattighjælp, hverken med Hensyn til Alderdomsunderstøttelse eller andre Ting, men det er ikke lykkedes at faa dette gennemført. Naar det nu her foreslaas, at kun Hjælp, som er ydet til Sygebehandling i snævrere Forstand, skal falde ind under Loven, skyldes det ogsaa Resignation fra vor Side, at vi kunne gaa med hertil. Det er kun Hensynet til at faa dette Lovforslag gennemført, der gør, at vi ere gaaede med til at modtage og støtte dette Ændringsforslag. Paa den anden Side maa vi erkende, at Gennemførelsen af dette Ændringsforslag for de paagældende, som modtage en saadan Hjælp af det offentlige, vil medføre en betydelig Forandring i deres retslige Stilling, naar de uanset en saadan Hjælp ere i Stand til at opnaa Alderdomsunderstøttelse.

Endelig skal jeg omtale Ændringsforslaget under Nr. 6, som bestemmer, at Indtægter til et Beløb af tilsammen 100 Kr. årlig, naar de bestaa i privat Understøttelse, Livrente, Legat, Pension eller lignende, samt Brug af det til Bolig fornødne Husrum i eget eller anden Mand's Hus og ligeledes Besiddelsen af en Kapital, som er fornøden til Erhvervelse af en Livrente af den omhandlede Størrelse, skulle holdes ude af Betragtning ved Bedømmelsen af vedkommendes Trang, naar han søger Alderdomsunderstøttelse. Jeg tror, at man her har taget Sigte paa et Forhold, hvor en Forandring har været i høj Grad fornøden lige siden vi fik Alderdomsunderstøttelsesloven. Det tager f. Eks. Sigte paa Forholdet mellem Forældre og Børn. Det har jo ofte været fremhævet, at Børn næsten ikke turde hjælpe deres Forældre af Hensyn til, at den Hjælp, de saaledes ydede dem, kommer dem til Skade, naar de søge Alderdomsunderstøttelse hos Kommunen. Det samme kan gælde en Arbejdsgiver, der vil støtte en gammel Arbejder, som han ikke kan have i Arbejde længer. Det har ofte været fremhævet, at saadan Hjælp bliver til Gavn ikke for den gamle Arbejder, men for Kommunen og Statskassen. Ligeledes er der ogsaa Spørgs-